

L'última proposta

Jordi Turull (CiU), Marta Rovira (ERC) i Joan Herrera (ICV-EUiA) demanaren al Congrés la transferència de la competència per convocar referèndums

El Congrés dels Diputats ha rebutjat la proposta d'un referèndum no vinculant i acordat amb l'Estat en la sessió que es demanava la presa en consideració de la transferència de la competència per convocar referèndums. Van presentar la proposició del Parlament Jordi Turull (CiU), Marta Rovira (ERC) i Joan Herrera (ICV-EUiA). Aquestes són les transcripcions de les seves intervencions inicials en la sessió del 8 d'abril.

Senyor president del Govern, senyores i senyors diputats, president en funcions del Parlament de Catalunya, consellers, diputats i diputades del Parlament de Catalunya, alcaldes i alcaldesses, representants d'entitats catalanes, senyores i senyors, pugem a aquesta tribuna per designació del Parlament de Catalunya i, a través d'ell, en representació d'una amplíssima majoria dels ciutadans de Catalunya, que des de setembre de 2012 han parlat molt alt i molt clar en les urnes i al carrer. A les urnes cal recordar que, amb una participació pròxima al 70%, va sorgir una majoria del tot incontestable a favor que els ciutadans de Catalunya puguem decidir, votant, el nostre futur polític, 107 diputats d'un total de 135. Al carrer també s'ha parlat alt i clar amb mobilitzacions sense precedents en la quantia i absolutament exemplars en la seva actitud. Catalunya vol protagonitzar un exercici exemplar de democràcia; Catalunya vol votar per decidir, decidir per progressar, i progressar per garantir un present i un futur millor i més esperançador als nostres fills, als nostres majors, a tota la nostra gent.

Venim en nom d'un poble, el català, que cal recordar que, como el que més, ha participat de la democratització, modernització i europeïtzació de l'Estat espanyol; un poble, el català, que de sempre és terra d'acollida, d'integració, de cohesió i de progrés social per a totes les persones que han fet de Catalunya la seva terra i la terra dels seus fills i dels seus néts. Venim també, i avui especialment, en nom d'un poble, el català, que sempre ha volgut ser i vol continuar sent, que sempre ha volgut governar-se a si mateix; un poble, el català, que generació rere generació es reconeix com a nació. Com molt bé va explicar a la seu mateixa de les Nacions Unides el mestre Pau Casals, Catalunya és una de les nacions més antigues del món i per això les seves institucions i el seu autogovern vénen de molt i molt lluny. Venim també, i avui especialment, en representació d'un poble, el català, que al llarg dels avatars de la història ha demostrat que no accepta ni coneix la paraula resignació. Ha estat gràcies al compromís i al sacrifici exemplar de

“No s’ha de témer ni impedir que Catalunya voti”

Jordi Turull

Portaveu del grup de CiU al Parlament de Catalunya

Jordi Turull al Congrés dels Diputats, uns minuts abans de començar la sessió del 8 d'abril.

milers i milers de persones anònimes de moltes generacions, ja que, tenint-ho sovint tot en contra, gràcies a ells Catalunya ha pogut preservar les seves institucions, el seu dret, la seva llengua pròpia i la seva voluntat de ser. Venim, doncs, en nom d'un poble, el català,

que davant les adversitats ha preferit sempre l'actitud de reafirmació i no la de resignació. Precisament per això, per aquesta actitud de reafirmació i no de resignació, els ciutadans de Catalunya estan protagonitzant un nou episodi de la nostra història.

La majoria dels ciutadans de Catalunya no vol resignar-se a mantenir com si res una relació política amb i per a un Estat que li està dient per la via dels fets que el seu autogovern, la seva llengua, les seves institucions, avancen cap a la residualitat. Amb distintes intensitats, amb distints matisos, una immensa majoria del poble de Catalunya hi coincideix i ha arribat a la conclusió, senzilla però molt clara, que així no es pot ni es vol continuar. Hi ha una sensació de fatiga, d'haver-ho intentat absolutament tot per fer possible un encaix còmode per ambdues parts que no estigués renyit amb aquesta voluntat permanent i molt antiga de millorar el nostre autogovern. Senyories, deuen recordar que vam negociar, i aquestes Corts Generals van aprovar, un nou Estatut que va ser sotmès a referèndum a Catalunya, per cert, només a Catalunya. Es va deixar només a les mans dels catalans—repeteix: es va deixar només a les mans dels catalans— decidir si volien o no aquella suposada millora del seu autogovern i els catalans votant l'aprovaren. I què va passar? Que, més tard, des d'unes altres instàncies de l'Estat decapitaren el dit Estatut, i amb això, senyories, per a moltíssima gent van decapitar moltes esperances que havia de millorar el nostre autogovern en el marc actual. Perquè Catalunya, senyories, vol mantenir i millorar des de sempre tot allò que ens estimem, la nostra llengua, el nostre dret, les nostres institucions, la nostra cultura i el nostre autogovern, i ho volem millorar perquè ens ho estimem, i ens ho estimem perquè és nostre, i en coherència amb la manera de ser i fer del poble català, tan respectable com tots els altres, davant una tal involució, reafirmació i no resignació.

En què es tradueix i es concreta aquesta reafirmació? En la democràcia, votant i decidint. Quan arribes a una cruïlla has de decidir, i en l'Europa del segle XXI les grans decisions, les decisions transcendents es prenen votant. D'això, justament d'això, hem vingut avui a parlar aquí, a proposar-ho amb la més gran i la millor de les voluntats, però també amb la més gran determinació per fer possible que les catalanes i els catalans siguin consultats.

Des de fa temps assistim a un debat en què tothom s'atribueix i opina sobre

el que volem o deixem de voler els catalans, sobre els que ens convé o el que no ens convé als catalans, i, senyories, només hi ha una manera de saber-ho amb exactitud: preguntant-ho als catalans. Les urnes són l'única manera de saber amb exactitud què volem els catalans. Que es pugui consultar el poble de Catalunya quin futur polític desitja és legal i és possible i, sobretot, necessari. És legal i és possible perquè tots els experts en dret constitucional que han comparegut al Parlament de Catalunya i la mateixa sentència del Tribunal Constitucional coincideixen a dir que, si hi ha voluntat política—repeteix: si hi ha voluntat política— la consulta, el referèndum sobre el futur polític de Catalunya té cabuda dins de la Constitució. Si es vol, es pot. Els experts han identificat fins a cinc possibles vies legals per fer la consulta. Fixin-se i valorin que de les cinc vies legals possibles hem impulsat primer la que respon més a la necessitat d'acord. La seva aprovació depèn que vostès i nosaltres ens posem d'acord, i aquesta és la proposta que tots vostès tenen a les mans: la via de l'article 150.2.

Senyories, avui el nucli central de la discussió és la democràcia i, en concret, la qualitat democràtica de l'Estat. Avui se'ns observa i se'ns valorarà en aquests paràmetres. La democràcia sempre genera il·lusió i esperança, mai por, per això no s'ha de témer ni impedir que Catalunya faci un exercici de democràcia. Cal afrontar-ho políticament, perquè no es pot donar l'esquena a una petició que és legítima, que és pacífica, que és democràtica i que és de la immensa majoria d'un poble, en aquest cas del poble català, i cal afrontar-ho com una oportunitat històrica i no com un problema. Que ningú no subestimi el que està passant a Catalunya, on hi ha un moviment que sorgeix de la gent. És un moviment

“Decapitaren l'Estatut i, amb això, senyories, per a moltíssima gent van decapitar moltes esperances que havia de millorar l'autogovern”

d'arrel profunda, sòlid, pacífic, democràtic, positiu, a favor i no en contra de ningú; un moviment il·lusionat, transversal, amb persones d'origen, condició i pensament molt diversos; un moviment compromès i present a cada racó del país, en la societat civil, en associacions, en agents socials i econòmics; un moviment que va de baix cap amunt, que supera partits i institucions i que ens demana i ens diu que trobem la solució en la democràcia.

Senyories, senyor president del Govern, senyor Rajoy, també senyor Rubalcaba, els diem amb tota sinceritat que venim a buscar un acord per fer possible la consulta a Catalunya. És necessari i, si es vol, es pot. Tramitant aquesta proposta, millorant-la, si cal entre tots, es poden reparar errors històrics acumulats de l'Estat envers Catalunya. Ara bé, si vostès no volen, encara que puguin, també els dic que no desistirem. Impulsarem d'altres vies legals i democràtiques que permetran al poble de Catalunya, carregat de raons, votar i decidir el seu futur.

Reafirmació i no resignació. Que ningú no al·legui engany, senyories, que ningú no al·legui engany. El poble de Catalunya no s'ha ficat en un cul-de-sac. El poble de Catalunya ha iniciat un camí sense retorn, un camí pacífic i democràtic per decidir el seu futur. Senyories, Catalunya viu amb il·lusió i esperança la més gran de les cruïlles. Els catalans som conscients que estem a punt de prendre la decisió política més important de nostra història recent. La història ens ha convocat a tots; correspondrem, doncs, a aquest honor i a aquesta altíssima responsabilitat. Nosaltres, des del Parlament serem dignes del mandat clar i nítid dels catalans a les urnes. A ells representem, a ells ens devem i a ells servim.

Senyories, no hi ha causa més noble a servir que aquella a la qual pacíficament i democràticament li ha arribat l'hora, i tinguin per segur que ha arribat l'hora que Catalunya voti i decideixi el seu futur. Com diem a Catalunya en català: ara és l'hora de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. [Aplaudiments.]

—EL PRESIDENT DEL CONGRÉS: Moltes gràcies, senyor Turull.